

821.111(73)
Б 14

Велике літо

С1209336

Дженніфер
Вайнер

Vivat
ВИДАВНИЦТВО

— Божечки, ти йому подобаєшся! — заверещала вона, пританцьовуючи.

Мене зачепило те, що її так здивувало, що мною зацікавився хлопець, але я однаково була задоволена, і мене, як завжди, звеселяла її пустотливість.

— Він красунчик! — вигукнула Ейнслі.

— І старший за нас! — закричала Дрю. — Ходіште, припудримо носики.

Ми вчотирьох узялися за руки й вирушили. Я почервоніла, відчувала приємне сп'яніння, здавалася собі майже гарною в джинсах і з декольте. Я зробила свої справи, вимила руки, перевірила, чи не розмазалася помада, і пішла. Ейнслі та Ейвері залишилися чепуритися перед дзеркалом.

Я вийшла в хол. Праворуч від мене були бар і танцпол, на якому зараз мішанина тіл звивалася й підстрибувала в ритмі гучних басів. Ліворуч — двері з табличкою «АВАРІЙНИЙ ВИХІД»... і Дрю з Лейком. Моє тіло щойно помітило їх разом, коли я почула слово «граната» й побачила, як Дрю похитала головою.

— Чуваче, ти в дзеркало дивишся взагалі? — сичала вона на нього. — Чи ти гадаєш, що хтось із родини Кардаш'ян берегтиме себе для тебе?

Лейк, зіщулившись, пробурмотів щось, чого я не розчула. Дрю знову похитала головою. Вона здавалася роздратованою.

— Я надсилала тобі її фото. Я казала тобі. Що ти за тютя така? — І вона стукнула його в плече, але не жартома — схоже було, що йому справді боляче.

«Граната». Я знала, що означає це слово в такому контексті. Не вибуховий пристрій, а потворна дівчина, яку доброволець погоджується накрити власним тілом, жертвуючи собою, щоб відкрити побратимам шлях до їхньої мети — спокусливих крихіток.

Я відчула, що починаю тремтіти, що моє тіло аж вібрує від сорому. Я чула, як розмовляють Ейнслі та Ейвері, але здавалося, ніби вони під водою, голоси їхні наче двоїлися й були нерозбірливі. «Але ж я схудла на п'ять кілограмів!» — шепотів тихесенький жалібний голосок у мене в голові. Утім, звичайно, цього було недостатньо і ніяк не могло бути достатньо. Я могла скинути десять кілограмів, двадцять, п'ятдесят. Цього ніколи не вистачило б мені, щоб стати дівчиною, яка належала до світу Дрю Кавано.

Я заплющила очі. Подумала про те, як ітиму додому, як прохолодне нічне повітря відчуватиметься на моєму розпашілому обличчі. Я не вмикатиму світла, попрямую на кухню, дістану з холодильника пів літра морозива, а з хлібниці — пачку кренделів і їстиму, сидячи в темряві. Дозволю вершково-солодкому та хрустко-солоному смакові сповнити мене, витісняючи біль і сором, його буде в мені стільки, що більше ні для чого не залишиться місця: ані для гніву, ані для збен-теження — ні для чого. «Бен і Джеррі»¹ — двоє чоловіків, які ніколи мене не підводили», — подумала я.

А потім зупинилася.

Я зупинилась і запитала себе: «Що я зробила поганого?» Кого образила? Хіба я на таке заслуговую просто через те, що наважилася вийти з дому, потанцювати та спробувати розважитися? Я товста. Це правда. Але я хороша людина. Я добра, весела. Щедра. Я намагаюся ставитися до людей так, як хотіла б, щоб вони ставилися до мене. Я працюю-та. Хороша дочка. Гарна подруга.

Я далі перелічувала свої гарні якості, коли Лейк і Дрю мене побачили. Помітивши здивування на Лейковому обличчі, я розтягла губи в заспокійливу усмішку. Він усміхнувся

¹ Марка морозива.

«Ще вісім тижнів», — сказала вона з напруженою усмішкою. З її обличчя видно було, що я не перша з гостей запитую, коли їй народжувати. У Клер був такий примарливий, безсонний вигляд, який я бачила вже раніше в матерів з новонародженими дітьми. Вони втомлено всміхнулися Дрю, а мені мляво потиснули руку.

— А тепер познайомся з Коріною!

Дрю підвела мене до білявої жінки в сукні з хаотично позшиваних клаптів бежевого та кремового мережива. Коріна була зовсім крихітною, десь метри півтора на зріст, з губами, схожими на трояндові бутони, і широкими світло-блакитними очима. Частина її волосся була заплетена в тонку косу, що прилягала до голови. Решта вільно спадала до середини спини. Вона здавалася якоюсь потойбічною, як казкова принцеса, з тим своїм мрійливим поглядом і волоссям, таким білявим, що під цим освітленням здавалося майже сріблястим.

— Привіт, любенька, — сказала Дрю, схиляючись, щоб обійняти Коріну.

— Привіт, сонечко, — відповіла Коріна тим свистячим шепотом, який я пам'ятала ще з шоу. — Дуже дякую за запрошення. — Вона широко розплющеними очима озирнулася навколо зі щасливим обличчям. — Нью-Йорк дивовижний. Велике яблуко. Повірити не можу, що я тут!

— Ти вперше в цьому місті? — запитала я.

— Уперше після шоу.

— А, точно, — сказала я, згадавши.

Команда «Самотніх панянок» приїздила до Нью-Йорка на довгі вихідні. Одну з претенденток — не Коріну — вибрали для побачення мрії: прогулянка Центральним парком у кареті з кіньми, а потім вечера в ресторані, який заплатив за можливість бути представленим у шоу. Решта жінок

залишалися в готелі, вступаючи у все нові й нові змови та пліткуючи перед камерами.

— Але ви не надто багато гуляли, еге ж?

Вона похитала головою, затріпотівши сріблястим волоссям.

— Я просто рада бути тут. І така схвильована! Хочу побачити Статую Свободи... і Емпайр-Стейт-білдинг... і Таймс-сквер...

Ми з Дрю перезирнулися над її головою з розумінням як корінні жительки Нью-Йорка.

— І ще в мене зустріч з агентом! — додала Коріна.

Голос у неї був високий, з придином, ніби вона намагалася зобразити маленьку дівчинку.

— Для діджеювання? — запитала я.

— Для інстаграму! — відповіла Коріна. Вона розплющила очі ще ширше. — Зі мною вже хоче співпрацювати дієтичний чай. І тренажер для талії!

— Щастить тобі, — сказала Дрю, ще раз закотивши очі над головою Коріни.

Я змусила себе всміхнутися. Звичайно, всі учасники всіх реалітішоу — ходовий товар у соціальних мережах. Звичайно, до Коріни в чергу вишикувалися бренди, котрі хотіли з нею співпрацювати. Звичайно, мені довелося зазнати приниження та сорому, щоб дістати свою крихітну дешицу в інтернеті, тим часом як мініатюрні білявки дістають славу й багатство на тарілочки, разом із чашечкою дієтичного чаю та тренажером для талії. Звичайно.

Сором, заздрість і безсила лють охопили мене. Я змусила себе дихати, зосередившись. Назви п'ять речей, які ти бачиш. «Багата людина, багата людина, багата людина, багата людина і я», — подумала я і всміхнулася.

Коли Коріна пішла до бару, Дрю затигла мене в куток, де ми сіли на синій оксамитовий шезлонг.

Дженніфер Вайнер —
американська письменниця і журналістка.
Навчалася в Принстоні, працювала репортеркою
в *The Philadelphia Inquirer*, а також писала
для *The New York Times Op-Ed*, *Sunday Review*,
Glamour, *Cosmopolitan*, *Elle* та інших.
Активно використовує соціальні мережі
для підтримки ідей бодипозитиву,
самоповаги та прав жінок. Авторка численних
бестселерів, серед яких романи
«Добре в ліжку» та «Кого ти кохаєш».

Шість років тому раптова сварка поклала край дружбі Дафни і Дрю. Відтоді подружки припинили спілкуватися. Аж раптом Дрю звертається до Дафни з проханням бути подружкою нареченої на її шикарному весіллі влітку. Дафна вагається: чи варто їй, успішній блогерці, яка веде інстаграм-сторінку для людей з великими розмірами, знову впускати у своє життя улюбленицю долі Дрю. Урешті Дафна виявляється безсилою перед її чарами та їде на весілля, про яке писатимуть усі таблоїди. Це зворушлива й драматична історія про людські стосунки, які не бувають простими, про силу соцмереж та пошук найважливішого в житті. Чудова книжка для того, щоб краще зрозуміти себе і світ, у якому так непросто буває розпізнати, що фейк чи маніпуляція, а що справжнє і щире.

Дотепне, але делікатне дослідження жіночої
дружби в усій її брутальній красі.

PopSugar

«Велике літо» Дженніфер Вайнер змусить вас
переосмислити стару дружбу. У цьому романі
розказано про двох подруг, які втратили, але
відновили зв'язок, коли одна з них готується
до весілля... Це варто прочитати.

Elite Daily

ISBN 978-966-982-994-8

інтернет-магазин

vivat-book.com.ua

Vivat
ВИДАВНИЦТВО